

Hoofdstuk één

Het feest was al uren aan de gang en een deel van de feestgangers begon al vermoeide ogen te krijgen. Anderen waren aanmerkelijk frisser. Door de alcohol en vooral als gevolg van wat sterkere middelen nam de aandacht voor het andere geslacht toe. Hoewel, sommigen hadden misschien een wat meer eenzijdige voorkeur, maar die hadden het hier minder naar hun zin omdat dit toch vooral een straight gezelschap was.

Eigenlijk was het een personeelsfeest, maar het merendeel van het personeel was niet aanwezig. *LinkSum of Sweden AB* had ondanks zijn naam niet veel Zweden op de loonlijst. Het grootste deel van het personeel verdiende zijn brood in Wit-Rusland, waar *LinkSum Chemicals* een van zijn fabrieken had. De andere fabriek stond in Polen, maar die moest noodgedwongen worden verplaatst omdat de rivier de Oder onlangs buiten zijn oevers was getreden. Hierdoor stond het laboratorium nu onder een laag van twee meter smerig water.

De avond van het feest was goed gekozen. Het was eind juli en warm, bijna drukkend. De mensen van het cateringbedrijf hadden dagenlang hun best gedaan het kleine, enigszins vervallen restaurant aan de oever van het meer Mälaren iets ten westen van Stockholm, om te toveren tot een glitterend Hollywood-decor. Het plafond was verlaagd met behulp van hangende, rechthoekige plastic elementen en daartussen brandden rode en gele lampen. Niet dat er veel licht nodig was. Het betoverende licht van deze nazomeravond viel door

de grote ramen aan de kant van het spiegelende wateroppervlak.

Door diezelfde ramen waren ook de zwemsteiger te zien en de oude duiktoren met de drie duikplanken: een twee-, een vijf- en een tien-meterplank. Hier hadden vele generaties jongeren ooit hun zwemdiploma gehaald, hier was gespeeld en herrie gemaakt. De jaren erna schoten de zwemparadijzen als paddestoelen uit de grond en omdat hier geen waterglijbanen waren noch andere tropische imitaties, werd het aantal bezoekers almaar minder. Natuurlijk, er kwamen anderen, doch die kwamen hier zelden om te zwemmen.

De avond voorafgaand aan het feest was het zand van de oever grondig aangeharkt om alle overblijfselen van de kampvuurfeestjes te verwijderen. Op de laadvloer van de rood-witte auto van het cateringbedrijf stonden twee grote plastic containers met lege flessen naast enkele zakken, gevuld met blikjes. Ook stond er een mand met injectienaalden en ander spul dat jongeren tegenwoordig nodig hebben om zich te vermaken.

De steiger was geïnspecteerd en sterk genoeg bevonden om te gebruiken. Er was een brede, rode mat op uitgerold. Ook stonden er een paar tafels en stoelen. Een van de tafels werd gebruikt door een groepje dat koffie zat te drinken en proostte met Franse cognac.

Vanaf die plek kon je duidelijk zien dat ook de duiktoren een flinke opknabbeurt had gehad. Het houtwerk was wit geschilderd, hoewel wat slordig, maar van een afstand zag je dat niet. Over de duikplanken lagen net zulke matten als op de steiger. Ze waren zo breed, dat ze zowel van voren als aan de zijkanten ruim een meter over de rand hingen.

Op deze lichte avond waren fakkels eigenlijk verspilling,

maar toch stonden ze op alle duikplanken: grote rode blikken kaarsvet met een vierkante pit erin, en uit alle blikken flakkerden de vlammen.

Binnen in het restaurant zat de gastheer van die avond samen met enkele vrouwen op een bank bij een van de ramen. Hij had net zijn sigaret uitgemaakt en een kelner haastte zich om de vuile asbak te vervangen door een schone. De man zag eruit alsof hij zich niet veel van conventies aantrok. Hij droeg een tot z'n knieën reikende witte bermuda en een witte katoenen trui. Deze luchtige kleding liet duidelijk zien dat hij zijn 38-jarige lichaam goed in vorm hield. Hij had een smal gezicht en een brede, tamelijk lange neus die ervoor zorgde dat de verhoudingen in zijn gezicht leken zoekgeraakt. Zijn hoofd was bedekt met donker haar in een soort Elvis-coup, keurig gewassen maar vervolgens ingesmeerd met een soort gel om een vette kuif te creëren. Zijn haar was zo gekamd, dat het de uitstaande oren accentueerde. Zijn mond werd omlijst door vlezig lippen die sensueel, bijna gulzig mooi zouden zijn, tenminste als het vrouwenlippen waren geweest. Zijn grijsblauwe ogen keken nu zacht, maar zij die hem kenden, wisten dat die blik kon verharden en een diepe haat uitstralen. Als dat gebeurde, werd hij lelijk. Maar als hij glimlachte – en de glimlach leek bij zijn natuur te horen – zag hij er zeer aantrekkelijk uit.

De man heette Gister Ubregis en op dit moment glimlachte hij.

Aan het tafeltje ernaast zaten vier mannen die allesbehalve luchtig gekleed waren. Ondanks de warmte droegen ze een driedelig pak met stropdas. Een van hen hield zijn blik op de dansvloer gericht, waar enkele paren dicht tegen elkaar aan dansten op de muziek van een vijfkopig orkest dat nu en

dan nummers speelde waarop je kon slijpen, afgewisseld door wilde dansmuziek. De andere drie hielden de buitendeur in de gaten, de bar en het terrein vlak voor de ingang van het kleine strandrestaurant. Maar zij wisten alle vier dat ze zich niet druk hoefden te maken. Buiten en in de nabije omgeving waren er meer met dezelfde opdracht.

Een deel van de oudere gasten begon één voor één te vertrekken. Maar rond de bar waren er nog heel wat over die bier dronken en luid praatten om boven de muziek uit te komen. Twee van de vrouwen aan het tafeltje van Gister Ubregis stonden ook op. Zij waren nog geen vijf stappen weg of Ubregis legde zijn arm om de vrouw die was blijven zitten. De vrouw kreeg direct iets onrustigs in haar blik, keek om zich heen en probeerde zich onder zijn omarming uit te wurmen.

‘Mijn man’, zei ze vlak naast Gisters oor.

Nu werd zijn vriendelijke glimlach nog vriendelijker.

‘Die heeft meer gedronken dan goed voor hem is’, antwoordde Gister. ‘Hij rust nu lekker uit in een van die kleine kamertjes achter de keuken. Maak je over hem maar niet druk.’

De ongerustheid verdween gedeeltelijk uit haar ogen. Maar niet helemaal.

‘Er zijn er hier een paar die hem kennen...en die kunnen zien...’

‘Wie jou ziet, die ziet wat moois’, zei hij.

Daar had Ubregis gelijk in. Jessika Brunert was mooi. Zij zou waarschijnlijk nooit op een van de reclameborden van Hennes & Mauritz terechtkomen, want zij leed niet aan anorexia, maar ze was slank en had een mooi gezicht, omgeven door lichtblond haar boven een paar elegante schouders.

Vandaag was ze gekleed in haar korte, zwarte jurkje met een net voldoende diep decolleté waaronder een versterkte BH ervoor zorgde dat het spleetje tussen haar borsten duidelijk te zien was. Haar middel was goed zichtbaar, hoewel het geen wespentaille was. Zij had lange benen, slank en stevig gevormd door de apparaten in de sportschool die ze regelmatig bezocht.

Gister liet haar even los maar pakte haar vervolgens bij de schouders en draaide haar naar zich toe, zodat hij haar recht in haar bruine ogen kon kijken. Hij vond het wel vreemd. Blond en toch bruine ogen. Die hadden blauw moeten zijn.

Zij keek ook naar hem. Er was iets vreemds met deze man, dacht zij. Hij was niet mooi, niet als mens in ieder geval, maar het dier in hem – het dier dat nu zo duidelijk zijn bedoeling toonde – wond haar op. Jessika had die opwindning ook gevoeld bij eerdere keren dat zij elkaar ontmoetten.

Dit was iets nieuws voor haar. Zij en haar man Jan, commissaris bij de economische recherche, hadden best een goed seksleven. Hoewel, misschien niet zo goed, maar in ieder geval redelijk. Nee, dacht ze daarna, zelfs dat niet. Het eerste jaar, toen ze nog jong waren en stapelverliefd, ja toen was het goed geweest. Daarna kwam zijn carrière ertussen. Hij werd steeds bevorderd, bijna onmiddellijk na elke nieuwe cursus die hij had gevolgd en met de bevorderingen kwam ook het overwerk. De slaapkamer werd uitsluitend nog een plek om te rusten.

Jessika had er wel eens over nagedacht om vreemd te gaan, dat duizelig makende gevoel terug te krijgen uit de tijd toen zij en Jan hele dagen in bed doorbrachten, toen ze er niet eens uitgingen om te eten, maar alleen wat frisdrank en een paar zakken koek naast het bed hadden staan. Maar ze had

nooit een man ontmoet die haar fantasie aan het werk zette. Dat maakte haar nijdig, omdat het betekende dat zij de keren dat ze masturbeerde, een routinematig en slap orgasme kreeg dat er alleen maar voor zorgde dat zij zich erna toch nog onbevredigd voelde.

Dat werd anders nadat ze Gister de eerste keer had ontmoet. Toen kreeg ze iets om te fantaseren als zij alleen in het tweepersoonsbed lag in haar keurig opgeruimde rijtjeshuis aan Ålstensgatan. Maar ze had nooit met hem durven flirten. Elke keer als de gedachte bij haar opkwam, had ze ook dat andere gedacht: wat zouden de mensen ervan denken?

Maar nu...Ze merkte dat haar slipje vochtig werd.

Gister voelde nu hoe de erotiek van haar afstraalde. Een betere gelegenheid zou zich niet voordoen. Althans niet vanavond.

‘Kom’, zei hij en stond op.

Jessika antwoordde niet, zij kwam alleen omhoog en hij wendde zijn gezicht iets af, zodat zij niet zijn kleine, bekende lachje zou zien, dat superieure, zelfvoldane lachje waarvan hij zelf ook wist dat hij het nooit verbergen kon.

Hij nam haar bij de hand en leidde haar de deur uit. Achter hen stonden ook de vier mannen van hun tafeltje op en volgden. Dat deden ze zo discreet, dat Jessika niets merkte.

Aan een van de tafeltjes naast de dansvloer zaten vier mannen. Zij hadden al uren lang het ene glas bier na het andere gedronken en waren hard op weg behoorlijk dronken te worden. Er kwam een kelner in een wit jasje en een zwarte broek naar hen toe om de lege glazen weg te halen.

‘Wij willen nog wel een rondje’, zei een van de mannen. ‘Ik drink uit principe veel als het gratis is.’

‘O ja, alleen als het gratis is, John?’ zei een van zijn vrienden die het dichtstbij zat. ‘Voor mij niet meer, bedankt. Het klotst al in mijn maag. Ik moet naar de plee en daarna denk ik dat het tijd wordt voor wat frisse lucht.’

‘Op de steiger is een tafeltje vrij’, zei de kelner. ‘Ik kan daar wel wat bier serveren als de heren wat in de frisse buitenlucht willen drinken.’

‘Geen slecht idee’, vond de man die naar het toilet moest. ‘Het is buiten toch niet koud he?’

‘Ruim twintig graden in de schaduw... en straks is er alleen nog maar schaduw’, antwoordde de man in het witte jasje. ‘Het water is bijna nog warmer.’

‘Hoe weet je dat? Heb jij soms gezwommen?’ gromde John.

‘Ik moet helaas werken’, zei de kelner glimlachend. ‘Maar we hadden vanmiddag enkele gasten die erin zijn gedoken. Van de vijf-meterplank zelfs.’

John lachte en stond op. Het lukte hem maar net z’n evenwicht te bewaren, zodat hij niet op de dansvloer terecht kwam.

‘Hoor je het, Ove. Er bestaan nog moedige mensen.’

‘Tja, daar heb ik wel eens over horen praten’, antwoordde Ove. ‘Dat zou jij nooit durven John.’

‘O nee, ik niet? Ach mijne heren, ik durf alles.’

De kelner droogde het tafeltje af.

‘In dat geval moet u wel oppassen op de tien-meterplank’, zei de kelner waarschuwend. ‘Het schijnt vanaf die hoogte heel erg pijn te doen als je een buiklanding maakt.’

John nam de bediende van top tot teen op. Z’n blik was niet erg vast.

‘Zie ik er soms uit als iemand die plat op het water duikt?’ zei hij, terwijl z’n stem iets weg had van een keffende hond. ‘Ik zal jou eens wat zeggen, verdomd bordenwassertje, ik duik van welke klotenplank dan ook.’

De kelner deed een stap achteruit om het blad met glazen en asbakken niet te laten vallen. De glimlach was van zijn jonge gezicht verdwenen.

‘Ik ben hier om te bedienen, mijnheer en niet om te worden beledigd’, antwoordde hij. ‘Maar nu u het zo vraagt... ja, u ziet er inderdaad uit als iemand die plat op het water duikt. Maar ik betwijfel of u dat vanavond zult doen. U lijkt me vooral iemand met veel praatjes, niet iemand die van tien meter durft te duiken.’

John stond op het punt hem aan te vliegen, maar Ove hield zijn vriend tegen.

‘Wind je verdomme niet op’, waarschuwde hij en maakte met zijn hoofd een gebaar naar de kelner om te verdwijnen. ‘Dit is niet bepaald de juiste plek om iemand in elkaar te slaan.’

‘Hij beschuldigt me van lafheid’, gromde John. ‘Ik had die zak een doodklap moeten geven. Maar hij zal eens zien...’

‘Wat zal hij eens zien?’

‘Dat ik het durf!’

‘Schei uit man. Kom mee.’

Ze liepen naar de steiger. Aan het tafeltje in het midden zat een ouder echtpaar. Het viertal baande er zich met moeite een weg langs, waarbij een kop koffie van de tafel op de rode mat viel. Het kopje bleef heel, maar de inhoud stroomde eruit. De man keek de indringers woedend aan en stond op het punt iets te zeggen, maar de vrouw hield hem tegen. Een minuut daarna stonden ze op en vertrokken.

John, Ove en hun twee vrienden gingen aan het buitenste tafeltje zitten. John staarde met een nijdige blik naar de duiktoeren. Uit het restaurant kwam een kelner met vier grote glazen pils op een dienblad. Het was niet dezelfde kelner als zonet.

‘De laffe klootzak’, zei John. ‘Die durft z’n gezicht niet meer te laten zien!’

‘Kalm nou maar’, maande Ove. ‘Doe nou eens rustig. Als jij je zo opwindt, ga je je alleen maar lullig voelen. Heb ik gelijk of niet, Jerker en Lasse?’

De twee zwijgende mannen haalden slechts hun schouders op en wijdden zich aan de pils die de kelner op tafel had gezet. Beter om maar niks te zeggen, dachten ze allebei. John was degene die altijd besliste wanneer ze bij elkaar kwamen en het was maar het beste niets te zeggen dat hem ergeren kon. Toen viel Jerkers oog ergens op.

‘Er staan daar een paar kleedhokjes. En er is ook een plee. Jij moest toch pissen, Ove? Zullen we er samen heen gaan?’

Op de deur van de kleedhokjes zat een aanplakbiljet. Het was toegestaan in het afgezette deel van de baai te zwemmen. Naakt zwemmen was echter verboden. Badpakken voor de dames en zwembroeken voor de heren lagen te leen in een kist in het kleedhokje. ‘Gister denkt ook aan alles’, lachte Ove.

Toen ze uit het toilet kwamen, liepen ze John tegen het lijf. Ook die stond het aanplakbiljet te lezen.

‘We gaan zwemmen’, besliste hij. ‘Zoek snel een paar zwembroeken voor ons alle vier, ik ga ook eerst even pissen.’

‘Ik blijf liever bij m’n biertje’, zei Ove.

‘Dat bier kun je meenemen. Doe wat ik zeg.’

Een ogenblik later waren ze omgekleed. De kelner had gelijk. Het water was inderdaad warm. De vier jonge mannen plonsden in de buurt van hun tafeltje een beetje in het rond, toen er uit het restaurant nog enkele mensen kwamen die ook zwemkleding haalden en begonnen te zwemmen.

‘Was dat niet een van jullie die van de tien-meterplank zou duiken?’ riep iemand.

John verstijfde.

‘Wie heeft dat gezegd?’

‘Ik hoorde het binnen... van iemand die niet geloofde dat jij het durft.’

John klom op de steiger. Er zat nog een restje bier in zijn glas en hij goot de druppels naar binnen. Die verdomde kelner, dacht hij. Maar ik zal die klootzak wat laten zien!

De camper stond in het dennenbos achter het restaurant. Gister knikte naar de mannen die op een open plek zaten te roken. Hij gebaarde hen te verdwijnen en ze vertrokken. Niet ver weg, net genoeg om niet vanuit de auto te worden gezien, maar dichtbij genoeg om te kunnen ingrijpen als dat onverhoopt nodig mocht zijn.

Toen hij met zijn sleutels stond te friemelen om de zijdeur te openen, drukte Jessica zich tegen hem aan. Zijn gezicht vertoonde dat bekende, warme glimlachje. Hij opende de deur, maar voor hij haar de door airco gekoelde ruimte binnenliet, dwaalden zijn handen over haar lichaam. Zijn vingers gleden onder de rand van haar zwarte jurkje, tilden haar BH omhoog en kneedden stevig haar tepels.

Toen waren ze binnen met de deur dicht. Het was er koel, maar in Jessica bleef de hitte vibreren. Ze begreep zichzelf niet. Zo'n lustgevoel had ze sinds haar tienertijd niet meer gevoeld, en toen Gister haar hoofd beetpakte en naar zich toedraaide om haar te kussen, leek het alsof zij nergens meer aan dacht behalve aan het lijf van deze man.

Voor alle ruiten waren de gordijntjes dichtgeschoven, behalve voor die in het plafond boven de bestuurdersplaats. Jessica zag dat er naast de gootsteen enkele boeken op een boekenplank stonden en heel even schoot het door haar heen dat ze zich deze man niet kon voorstellen, lezend in een roman. Gister trok haar schouderbandjes opzij zodat haar jurk naar beneden gleeed; ze kronkelde een beetje om daarbij te helpen. Zijn behendige vingers maakten de BH-sluiting achter haar rug los en meteen waren haar beide borsten bloot. Gister deed een halve stap naar achteren om zo met zijn handen over haar huid te kunnen glijden en opnieuw bij haar tepels te komen. Jessica kreunde.

Het grootste deel van de ruimte in de camper werd ingenomen door een bed. Ze herkende de indeling van een reis naar Lapland die zij en haar man een paar jaar geleden hadden gemaakt. Campers verschillen niet veel van elkaar, ongeacht het merk. Er was een tafeltje weggeschoven en de twee zitbanken waren omgebouwd tot bed. Het verschil was dat dit

bed was opgemaakt met veel zachte kussens en zijden lakens. Niet van die papieren, waarmee zij die keer genoeg moest nemen. En hier waren ook geen muggen.

Hij trok zijn witte trui uit. Zijn borst was bedekt met krulhaar en ze drukte haar neus ertegen om zijn geur te ruiken. Gister ging langzaam met zijn nagels langs haar ruggengraat omhoog, zij voelde hoe haar hele lichaam rilde en ze slaakte zachte kreetjes. Vervolgens omklemde hij haar billen met z'n handen.

Ze had alleen haar witte slipje aan, toen hij haar zo dicht tegen het bed aandrukte, dat zij achterover viel en op haar rug voor hem lag. Gister liet zijn short zakken en stond naakt.

'Ik ...', begon zij.

'Ssst!'

Jessika keek naar zijn behaarde lijf. De vorm van de beharing leek op een vierkant dat een slag gedraaid was, ergens van boven z'n tepels helemaal naar beneden tot aan zijn geslacht. Gek genoeg zat er op zijn armen en benen geen haar. Hij stond een halve meter bij haar vandaan en bewoog niet. Dat wond haar nog meer op. Zij wilde hem vastgrijpen en zijn deinende geslacht in haar hand nemen, naar haar mond brengen en zijn eikel naar binnen laten glijden. Dat was een gedachte die al in haar hoofd zat vanaf het moment dat zij hem de eerste keer had gezien. Ze had zich voorgesteld dat hij een penis had die op z'n gezicht leek, schuin, krom en groot.

Dat klopte niet.

Het enige dat klopte was de oude volkswijsheid dat mannen met een grote neus ook een groot geslacht hebben. Dat van hem was mooi ...zo mooi. Zijn scrotum hing laag, een leerachtig gerimpelde balzak.

Jessika was er zeker van dat zij nu snel zou klaarkomen, wat er ook gebeurde. Maar hij ging op haar liggen, duwde haar benen uit elkaar en nu kon zij voelen dat hij niet alleen een grote had, maar dat die ook steenhard was. Zijn geslacht drukte tegen dat van haar, wreef tegen haar witte slipje en zij kon het gorgelende geluid dat uit haar keel omhoog kwam, niet tegenhouden.

Hij keek naar haar lippen, waarderend en lang voor hij zijn gezicht liet zakken en haar mond vond. Zijn tong speelde met haar mondhoeken, zacht en vochtig als een zomerdag vlak voor het onweer. Toen duwde hij met z'n tong haar lippen uiteen en drong haar mond binnen. Weer voelde zij zijn handen op haar heupen, die zachte maar toch zo sterke en dwingende handen. Toen die onder haar wilden komen, lichtte zij zich iets omhoog, waarna zijn vingers haar billen opnieuw in een stevige greep hadden.

Zijn kussen verstikte haar. Ze kon bijna niet ademen maar wilde dat ook niet. Haar ogen waren gesloten en het zweet druppelde van haar slapen. Ze bewoog zich heen en weer over zijn handen, haar geslacht tegen het zijne met alleen wat dun katoen ertussen, vochtig, nat katoen.

Alle Jezus nu kom ik klaar! dacht Jessika en huiverde. Ze deed haar ogen open en keek naar hem. Hij staaarde haar aan. Ze zag in zijn ogen geen vriendelijkheid, slechts een blik die zij niet begreep, alsof ergens ver daarachter in een diepe bron een vreemd vuur brandde. Jessika begon bang te worden, maar toen hij met zijn tong langs haar hals naar beneden gleed en vervolgens een van haar tepels in zijn mond nam, verdween de angst en maakte plaats voor een gevoel dat ze niet kon beschrijven.

De punt van zijn tong draaide almaar rond en het leek of

die beweging zich voortplantte in haar hersenen, ook die aan het draaien bracht, haar gezichtsvermogen aantastte en ervoor zorgde dat het in de camper één grote wirwar van draaiende beelden werd. Ze stond op het punt het uit te schreeuwen, toen hij haar borsten zo tegen elkaar drukte, dat hij op beide tepels tegelijk kon zuigen.

Ik wil niet meer wachten, dacht ze. Je moet nu in me komen. Zo mag het niet doorgaan. Ik wil hem voelen ... hem...

Zijn hoofd gleed verder omlaag en hield een paar seconden stil bij haar navel. Weer die punt van zijn tong. Daarna haalde hij zijn handen onder haar billen vandaan, legde ze op haar knieën en duwde die uit elkaar. Hij hield z'n mond tegen het kruis van haar slipje, beet zachtjes. Toen schreeuwde ze, eerst hard en schel, daarna als een langgerekt gejammer.

Met zijn tong voerde Gister haar opwinding tot uiterste op, eerst buiten haar slipje, daarna duwde hij het stukje katoen opzij. Jessica schreeuwde opnieuw maar toen ze zijn blik zag, dempte zij haar stem. Ze probeerde haar heupen te bewegen, zich ermee omhoog te duwen, maar zijn gewicht hield haar tegen. Hij wilde dat ze stil bleef liggen, hij wilde sturen, alles onder controle hebben.

Wind me niet nog meer op, wilde zij schreeuwen toen hij zijn lippen en tong tegen de haren van haar venusheuvel drukte. Kom nu eindelijk alsjeblieft, alsjeblieft kwel me niet langer.

Nog geen seconde daarna kwam hij overeind. Met een enkele ruk scheurde hij haar slipje kapot en gooide het op de grond. En op hetzelfde ogenblik dat hij bij haar binnendrong, kwam zij klaar.

Zij krabde over zijn rug, wilde dat het nooit ophield en

fluisterde in zijn oor dat hij door moest gaan, voor eeuwig.

Toen hoorde ze dat er op de deur werd geklopt.

Eerst zachtjes, maar daarna harder, steeds dringender.

Gister hoorde het ook. Hij bleef stil liggen. Jessika's lichaam schokte onder hem, zij wilde die heerlijke kwelling oneindig laten voortduren. Twee zalige doden was zij al gestorven en de derde was niet ver meer weg.

'Wat is er', schreeuwde Gister Ubregis.

'Chef, u moet komen...'

'Ja, ja kreunde Jessika. 'Kom...kom diep in me!'

'Niet nu', siste Gister. 'Ik kom straks.'

'U moet nu komen. Er is iets ... gebeurd.'

'Wat?'

'Dat kan ik hier niet uitleggen.'

Hij trok zich uit haar terug en het scheelde weinig of ze begon te huilen. Hij draaide Jessika zijn rug toe en trok zijn bermuda en trui aan, haalde zijn hand als een kam door zijn Elvis-kuif en was klaar. Zij staarde hem aan. Hij was doodkalm. Hoe kun je? dacht ze. Je zweet niet eens,

'Verdwij', zei hij. Ik moet weg.'

Toen hij naar buiten liep, ging Jessika met haar gezicht naar de muur liggen. 'Je had toch op z'n minst kunnen liegen', fluisterde ze. 'Je had toch kunnen zeggen dat je van me houdt.'

Een groot deel van de gasten was naar het strand gelopen. Ze lachten en wezen naar de mannen op de duiktoren, die gek

stonden te doen. De vier mannen, die kennelijk zin hadden in een spelletje, hadden op de twee-meterplank alle brandende fakkels verzameld en sprongen ermee naar beneden, zodat ze sissend in het water doofden. Een van hen was al van de vijf-meterplank gedoken, maar leek te aarzelen om hoger te gaan. Hij stond op de tweede plank en keek omhoog naar de hoogste duikplank.

‘Het is toch waar wat ze zeggen!’ riep iemand van het strand. Allemaal opschepperij, John. Jij durft helemaal niet van de hoge!’

John draaide zich om en staaarde naar Ove. Hij had zich op de vijf-meterplank al zo duizelig gevoeld. Twee keer zo hoog ... dat zou moeilijk worden.

‘Je zult wel moeten, denk ik’, zei Ove. ‘Anders moet je je grote woorden inslikken.’

‘Ach hou je bek!’

Ove haalde zijn schouders op en draaide zich om. Toen dacht hij opeens aan iets. Hij was toch ook van de vijf-meterplank gedoken. Dat was niet eens zo moeilijk. Misschien kon hij de hoge ook wel aan. Als hij het wel zou doen, terwijl John niet durfde, zou dat nogal wat voor zijn reputatie betekenen. Niet bij de baas natuurlijk, want Gister Ubregis hield er voor durf en ondernemerschap andere criteria op na , maar wel bij z’n vrienden.

‘Ga opzij, John’, zei hij en drong zich naar voren, naar het trapje dat naar de hoogste duikplank voerde. ‘Ik durf het best.’

Hij was nog geen halve meter omhoog geklommen, toen een sterke hand hem bij z’n enkel greep. Gelukkig hield hij zich stevig aan een van de treden vast, anders was hij naar beneden gevallen.

‘Waag het niet!’ zei John. ‘Kom naar beneden.’

‘Gaat er dan niemand duiken? Die lui op het strand staan echt op een voorstelling te wachten.’

‘Ik duik’, zei John beslist.

Hij klom omhoog. Zijn hart bonkte in z’n keel. Het hoogste platform was kleiner dan de twee andere. De houten latten van het hekje waren grijs verweerd en gebarsten door de zon. De rode mat die over de duikplank hing, zag er niet bepaald uitnodigend uit. Maar nu stond hij hier. Nu was het buigen of barsten. Door zoiets lulligs als dit kon hij toch zijn gezicht niet verliezen.

Er stonden acht brandende fakkels op de plank, vier aan elke kant. Door de fakkels één voor één weg te halen, ze uit te blazen en op het platform te zetten, kon hij wat tijd rekken. Maar veel was het niet.

Hij keek naar het strand. Die lui daar beneden zijn een stelletje lamzakken, dacht hij. En die kelner moest hij echt eens flink te grazen nemen. Als die hem niet geprovoceerd had, was het nooit zo ver gekomen. Die vent had niet het respect getoond waar iemand als hij recht op heeft.

Langzaam liep hij de duikplank op. Die veerde zacht onder zijn voeten. Beneden hoorde hij ritmisch scanderen:

‘Duiken! Duiken! Duiken!’

Net als in die Amerikaanse films, als er iemand op de rand van het dak staat en het gepeupel op straat wil bloed zien.

John deed z’n ogen dicht. Z’n tijd was om. Langer wachten kon niet. Hij zoog zijn longen vol lucht, sloot zijn ogen en vlak voor hij sprong, besloot hij echt te laten zien wat voor een kei hij was. Toen opende hij een fractie van een seconde zijn ogen om te zien waarheen hij op weg was en maakte een zweefduik.

Het werd geen buiklanding. Hij kliefde het wateroppervlak met gestrekte armen en terwijl hij nog onder water was, concludeerde hij dat het helemaal niet eng was. Eigenlijk voelde het fantastisch, ongeveer zoals een parachutespringer pleegt op te scheppen over zijn sprongen. Zo kwam hij boven water, snuivend en gelukkig, en hij voelde zich nog gelukkiger worden toen hij het applaus op de oever hoorde.

‘Vijf komma drie’, schreeuwde iemand. ‘Je bent geen Ulrika Knappe, John!’

Hij zwom naar de steiger en klom erop. Nu zag hij dat ook Ove omhoog naar de tien-meterplank klom. Verdomme, dacht hij, dan moet ik ook nog een keer. Maar nu durf ik het...

Ove aarzelde daarboven een paar seconden. Daarna sprong hij ook. John grijnsde breed. Ove sprong, hij dook niet. John rende naar het trapje en nog voor Ove boven water had kunnen komen, dook hij opnieuw.

Nu waren ook Jerker en Lasse op weg omhoog. Een paar van de mannen op het strand haastten zich naar het kleedhokje met de zwemkleding. Die wilden niet voor de anderen onderdoen.

Toen John boven op het platform kwam, stond Lasse op de duikplank en Jerker wachtte bij het hekje.

‘Jezus wat is dit hoog’, kreunde Lasse. ‘Vanaf beneden ziet er lang niet zo kloterig uit.’

‘Ga je nu of niet?’ riep John.

‘Ik weet het niet.’

‘Lafbek!’

John liep een stukje de duikplank op. Lasse stond aan het eind en was doodsbang. Hij zag wit. John lachte hard en gemeen. Toen begon hij op en neer te springen. Stuiterend als

een bal. De duikplank begon te zwiepen en Lasse draaide zich angstig om. Langzaam schoof hij op zijn hurken terug in de richting van John.

‘Hou daar verdomme mee op!’ riep hij

‘Het is maar tien meter. Dat hou je wel vol’, antwoordde John en ging door met springen.

Plotseling ging er een schok door de duikplank. Het regelmatig stuiten hield in één klap op. Lasse en John verloren hun evenwicht. In een poging weer in balans te komen, greep John Lasses arm vast, maar het was al te laat. Beneden op het strand hoorden zij een vrouw hysterisch krijsen. Haar gil klonk scherper dan het geschreeuw van de anderen.

Dit keer was het wel een buiklanding. Toen John bovenkwam en weer kon ademen, was de brandende pijn in zijn maagstreek ondraaglijk. Het voelde alsof de een of andere reus hem een vuistslag op z'n middenrif had gegeven en hem daarna in een nest rode mieren had gegooid. Naast hem dook Lasse op. Op het strand stonden mensen omhoog naar de duikplank te wijzen. John keek ook en het scheelde niet veel of hij was weer onder water verdwenen.

Onder de duikplank hing een mens aan een touw. Het lichaam slingerde heen en weer als de slinger van een klok.

Toen Gister Ubregis de hoek van het restaurant om kwam lopen, bleef hij onmiddellijk staan en keek naar het lichaam dat hoog bovenin de duiktoren hing.

‘Weet iemand wie dat is?’ vroeg hij.

‘Geen idee’, zei de lijfwacht die hem bij de camper was komen ophalen.

‘Zoek het uit. Daarna bellen we de smerissen.’

De lijfwacht staaarde hem aan.

‘De smerissen?’ vroeg hij hijgend. ‘We kunnen toch niet de smerissen hier naar toe...?’

‘Waarschuw vooraf de bazen. Daarna bel je’, besliste Ubregis. ‘Maar eerst moeten we weten wie dat lijkt is. Dan komen we er misschien ook achter wie met alle geweld mijn feestje wil verpesten. En die klootzak...’